

Szócs Henriette

A TÖRÖK BRIGADÉROS

A Kizil Elma háremének titka

Szócs Henriette

A TÖRÖK BRIGADÉROS

A Kizil Elma háremének titka

ELSŐ RÉSZ

ATHENAEUM

Copyright © Szócs Henriette, 2017

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 137 1

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Kal Pintér Mihály
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Fotó: Angels by Baci
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

22.

Batthyány kakaskukorékoláskor merev hímtaggal ébredt. Régen nem érzett ilyen erős, tartós vágyat, mintha férfiúi szervét lecserélték volna ifjúkori mására. Akkoriban esett meg vele minden hajnalon, hogy meredett a nadrágja, sőt, gyakran el is sült a puska álmában. Ilyenkor becsengette anyja valamelyik szobalányát. Megfordult a fejében, hogy meglátogatja Eleonórát. Ugyan különszobában aludtak, de felesége ajtajához a grófnak volt egy kulcsa. Aztán mégis letett a dologról. Ma este már a tündével szórakozhat, ilyen fiatal, földöntúli teremtéshez biztosan kell az erő. Ha reggel hancúrozik, ki tudja, képes lesz-e éjjel teljesíteni. Eleonóra várhat.

Reggeli után felkerekedett a kis csapat. Batthyány úgy okoskodott, egy fehérchseléd meg egy kiseded elfogására elegenden lesznek hatan. A falusiak nem mernek urukkal szembeszállni, főként, hogy minden bajukért a tündét okolják. Tulajdonképpen Batthyány jót tesz a lánynak azzal, hogy elhozza a faluból, a végén még az oktondi parasztok kárt tennének benne, vagy uram bocsá', megégetnék mint holmi boszorkát!

Kiválasztott maga mellé öt, harcban próbált, öreg vitézt, akikkel már sok csatát vívott a török ellen. Ezek a férfiak a gróf parancsára gondolkodás nélkül ölték. Rendesen megfizette őket ezért. Kénytelen volt az intézőt is magával vinni, mivel egyedül ő látta már a tündét. Nehogy véletlenül a ludvérc helyett valami mezei parasztlányt hurcoljanak el. Cselédet próbált már eleget, most valami különlegesre vágyott, aki végre felpezsdíti testnedveit, mint a tavasz a szunnyadó fákét. Az egész hadjárat alatt egy odaliszkot akart megszerezni, de ezek a bolond törökök vagy hanyatt-homlok elmenekítették a háremüket, vagy inkább megfojtották hölgyeiket és a Dunába vetették őket, mintsem hogy a magyar huszárok kedvüket tölthessék bennük. Mindegy, most a jóisten kárpótolja egy ilyen különös teremtménnyel. Az intéző felismeri majd a lápi leányzót, és talán arra is alkalmas lesz, hogy a csecsemővel foglalkozzon, amíg a várba érnek. Ő az egyetlen, akinek lehet tapasztalata kisdedekkel, hiszen a felesége több gyermeket is szült, míg a katonáknak se kutyájuk, se verebük.

Úgy cselekedtek, mint bármilyen más portyájuk alkalmával. A lovasok meghúzódtak a falun kívül egy bozótos területen, és gyalogosan előreküldték az egyik legényt, nézzen körül a háznál. Valójában nem rejtőzködtek. Ha valaki az útról észrevette őket, azt hihette, a gróf szemlét tart az intézővel a határban, mint ahogyan máskor is tette. A legény hamarosan visszatért, semmi különös mozgást nem látott a viskó

körül, csak az öregasszony öntötte ki a mosogatólét az udvarra.

Felkerekedtek mindnyájan, körülvették a portát. Egy katona maradt az elülső kapunál, a másik a hátsó kerítésnél, nehogy valaki elmenekülhessen. A gróf vonszolta magával a húzódozó intézőt. Ő a katonáktól eltérően még sohasem vett részt harcban, most annyira izgatott volt, majd szétrepedt a hólyagja. Ellenkezni azonban nem mert, ura haragja és hirtelen keze rettenetesebb volt bármely ellenségnél. A gróf maga elé lökte az ajtóban. Az intéző még köszönni is elfelejtett, amikor felfedezte a konyhában, a reggelizőasztal mellett ülő idegen férfit.

– A méltóságos Batthyány Ádám gróf úr nevében felszólítlak benneteket, azonnal adjátok elő a házatokban rejtegetett ludvércet, aki rontást hozott a falu teheneire!

Ekkora már, katonái kíséretében, fejét az alacsony résnél lehajtva, belépett maga a gróf is. Csodálkozott némileg a sokadalmon, de aztán megnyugodott, hiszen a konyhában toporgók többsége nő volt, a reggeliző férfi pedig ványadtan pislogott, nem tűnt kardforgatónak. A padkán melegedő fiúcska pedig alig nőtt ki a pólyából.

Anna néni amint meglátta a fegyvereket, azonnal a kemencezugba bújt, onnan sivalkodott fennhangon:

– Édes, jó istenem, ne bántsanak minket, méltóságos gróf úr! Jaj, Gyurkó, micsoda bajt hoztál vén fejemre! – folytatta volna, de az egyik legény ráfordult:

– Elhallgasson, néne, vagy betapasztom a csuszanyelőjét, azt a sápítózó öreg istenit!

Batthyány szó nélkül, ridegen végigmérte az asztalnál ülő nőt és férfit. Látványosan elhúzta a száját.

– Ez az? – intett fejével Sára felé.

– Dehogy – vágta rá gyorsan az intező, mivel látta, a gróf kétségbe vonja az ítélőképességét.

– Hol rejtegetitek a ludvércet? Adjátok elő, különben felforgatjuk az egész kóceráját. A katonáim bárhol meglelik.

Sára közelebb húzódott a fiához, magához ölelte. Önkéntelenül a tisztaszoba ajtajára nézett. A gróf felajzottan figyelt, ismét kedvenc vadászebeire hasonlított, akik felhúzott ínnyel és égnek meredő füllel követték a vadat a csapáson. Battyhány idegesen vizslatott körbe, épphogy nem vicsorgott. A háziak enélkül is rettegték, mint valami fenevadat. A férfi figyelmét nem kerülhette el Katzné óvatlan pillantása.

– Ott rejtőzik, gyerünk!

Nagy erővel belökte az ajtót. Az öreg, rozsdás zsáner azonnal kifordult a helyéből, a falap a földre zuhant. Aisa éppen fiát szoptatta. Juszuf összerezzen a hirtelen zajtól, elengedte a bimbót. A gróf megbabonázva bámulta a fedetlen, hófehér, ruganyos húst. Valahogy a tünde és fia a Madonnára emlékeztette, egy festményre, amit a bécsi udvarban látott. Viszont a látvány egyáltalán nem szűzies, istenfélő gondolatokat keltett benne. Legszívesebben azonnal rávetette volna magát, hogy megtapasztalhassa, milyen is közléről

a ludvérc duzzadt keble, de Katz elvonta a figyelmét. Az aranyműves a konyhából Aisa segítségére akart sietni. Felugrott helyéről, a szoba felé indult, azonban az egyik katona ököllel tarkón vágta, így elterült a padlón. Shlomó sírva fakadt, Sára jiddisül kezdett jajveszékelni.

Batthyány felkapta a gyermeket, és az intéző kezébe nyomta. A katonáknak megparancsolta, Sárát és Shlomót kötözzék meg, várakozzanak velük indulásra készen az udvaron. A ludvércet majd maga hozza. A gróf visszafordult a tisztaszobába, a kidőlt ajtót félig-meddig a helyére akasztotta, hogy a lány ne tudjon elmenekülni.

Aisa a hirtelen támadástól sokkot kapott, meg sem próbált menekülni vagy ellenállni. Éppen a ruháját próbálta helyre igazgatni, de félelmében remegő ujjai nem engedelmeskedtek. Batthyány még azt is lerángatta róla, amit eddig nagy kinnal sikerült összerendeznie. A férfi az ágyra döntötte, teljes súlyával ránehezedett, Aisa moccanni sem tudott a vaskos test alatt. A gróf megbabonázva gyömszölte a csodálatos melleket, majd mint korábban a csecsemő, szopni kezdte a bimbókat. Jó darabig nem tudott betelni a tej édeskés ízével. A lánynak legalább is egy örökkévalóságnak tűnt.

A dzsinnek, Szuszu és Nunu, Aisa vállára ültek. Az egyik a jobb, a másik a bal oldalon helyezkedett el, békésen, testvériesen megosztottak. Sorolni keztek a másodperceket, majd összevesztek, mert Szuszu

szerint Nunu rohan, lassan, türelmesen kell számolni. A férfi hirtelen eltelt a mellek látványával, felrángatta Aisa szoknyáját, lehámozta saját, erősen szűk nadrágját, és a nőbe hatolt.

Mintha sündisznót dugtak volna az alfelébe, szúrt, hasogatott mindenütt, szó sem volt szülés utáni fokozatosságról, óvatosságról. Aisának furcsa gondolatok támadtak, a dzsinnek szavak nélkül társalogni kezdtek vele. Eszébe jutott, hogy utoljára a pasával szeretkezett szeptemberben, sietősen, kapkodva, mielőtt elhagyták volna a várat. Álmában sem sejtette, hogy ez lesz az utolsó alkalom, amikor együtt vannak. Nunu morgott: miért nem tartott még egy évig az ostrom, másik fiút is szülhetett volna Abdurrahmannak, így jobban biztosította volna helyét a háremben. Szuszu lehurrogtá: hiábavalóságokat beszél, hol van már a hárem és a pasa, meg a hatún, ugyan, minek még egy baba! Hol lehetne Aisa úrnő, itt, a tyúkszaros baromfiudvaron?

A kezdeti száraz, érdes dörzsölés után Aisa bensője kezdett egyre nedvesebb lenni. Úgy tűnt, teste a hosszú aszkétahónapok lemondása után megköveteli a magáét. Tulajdonképpen a pasával sem esett meg másként, az ő löttyedt, ráncos, öreg testét sem kívánta a szeretkezés elején. Aztán később valahogy rájött a dolgok ízére, a csókok, érintések felkeltették a vágyát. Most is véget ért a kezdeti kellemetlen érzés, amit valami ismerős izgatottság váltott fel. A gróf viszont nem bírta tovább, pöffent kettőt, mint a vasaló, aztán

elernyed. Aisa rádöbbsent, annyira nem volt szörnyű, talán máskor is elviselné. Ha úgy maradsz, a második fiad gróf lesz, súgta fülébe Nunu, és Szuszu után röppent a függönyrúdra.

Batthyány magában hálálkodott az intézőnek. A tünde még így, viseltes ruhában, elhanyagoltan is gyönyörű, nem látott hozzá fogható szépséget az egész bécsi udvarban, pedig ott aztán tudják magukat mórikálni a nők. Újabban fekete pöttyöket ragasztgatnak a csecsükre, hogy odairányítsák a férfiak tekintetét. Mintha a tánc közben a partnerük orrát birizsgáló, felpolcolt hegyeket ki lehetne kerülni! Hát, ennek a ludvércnek nem kell semmilyen praktika. Ahogy néz ártatlanul, attól minden férfi teste remegni kezd, és azonnal szűk lesz a nadrág. Ráadásul a nőnek fogalma sincs, micsoda kincs van a lába között, nem húzódozik, nem fekszik hidegen, mint a márvány. Batthyány úgy gondolta, Németújváron csináltat a lánynak a szabóval egy zöld bársonyköntöst, mély nyílással, ami szabadon hagyja duzzadt, hófehér kebleit. Csak semmi polcolgatás! És varrat neki egy pár vörös szattyánpapucsot. Elképzelte, ahogyan az asszony rá vár a szalonban, a kereveten fekszik, a köntös szétnyílik rajta, előbukkan kerek combja, lábán ott vöröslik a papucs. Ő odalép hozzá, félredobja a lábbelit. Szájába veszi az egész lábfejet, majd egyenként szopogatni kezdi a lábujjakat. Aztán csókot nyom a tünde rüsztyére, és nedves, forró csókokkal borítja be a combját. Majd teljesen megőrül, és harapni, marcangolni kezdi a világítóan fehér húst.

Legszívesebben most, azonnal újra ölekezett volna, de a körülmények erre nem voltak alkalmasak. Lesz még elég ideje a várban, most indulniuk kell.

A gróf kábán a vizeskancsó felé botorkált, hogy megmosakodjék, amikor az ajtó ismét, ma már másodszor, bezuhant a szoba közepébe. Valami szállt a levegőben, sziszegett. A gerendán fejjel lefelé lógó Szuszu utánozta a hangot. Majd a fokos nagyot kop-pant a gróf tarkóján, a férfi elterült. Nunu tapsikolva felnevetett.